

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

Utkommer den 1 och 15 i varje månad

1 Dec. 1913

Redaktion:
WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL

N:r 23. Årg. 31

Sverige och missionen i Afrika.

Av *Martin Westling.*

»Afrikas framtida ve eller väl
ligger i Europas händer»

Donald Fraser.

Om Europa, såsom i en föregående artikel påpekats, tillfogat Afrika månet blodande sår, har det ock gjort den stora kontinenten mycket gott. Det har nästan överallt infört ordnade förhållanden, stävjat slavhandeln, förbjudit hedniska grymheter, ordnat handeln, öppnat kommunikationer o. s. v. Men det som framför allt detta har största värdet, är det andliga odlingsarbete, som Europas kristna genom evangelisk mission och skolverksamhet utfört i de svartes världsdela.

Och Sverige har därvidlag gjort en icke obetydlig insats. Sverige deltog icke i slavhandeln; det har icke sänt några krigshärlar till Afrikas kuster, och det har icke genom en fördärlig rusdryckstrafik spritt elände och fördärl i dess byar. Men Sveriges missionsfolk har till Afrika sänt en stor skara evangelii vittnen, som under oerhörda svårigheter och prövningar ändock genom Guds nåd fått utföra

ett välsignelserikt arbete för höjandet av Afrikas folk. Av Sveriges 14 större och mindre missionsorganisationer arbeta icke mindre än åtta i Afrika, antingen självständigt eller i förening med andra missioner.

Det svenska missionsällskap, som först upptog mission där, var

Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen,

som vände sina blickar till det hedniska gallafolket i Västafrika. De tre första missionärerna landstego i mars 1866 i Massaua, en hamnstad vid Röda havet. Men det mål, som de föresatt sig: att nå Galla med evangelium, skulle ej så snart komma att nås, ty vägen till detta land var stängd. Under väntans-tiden har man upptagit mission bland flera olika stammar men ändock ej släppt målet ur sikte. Flera expeditioner hava företagits för att nå Galla. Den första företogs år 1877 av en abessinare och en gallaman, den andra 1881 av missionärerna Arrhenius och Pählman, vilka norrifrån försökte nå landet, den tredje 1885 österifrån av

missionärerna Pählman och Bergman, och sedermera hava flera försök gjorts att söderifrån tränga in i det tillstängda landet. Visserligen nådde de två förstnämnda Gallalandet och stannade där, troget verkande Herrens verk under motgångar och förföljelser, men missionärerna hava ännu icke lyckats få fast fot i landet. Men gallafolket har under åren, som gått, ändock nåtts av evangeliets glada budskap, först genom de förut nämnda männen och senare genom flera gallaynglingar, som genom missionens ingripande räddats från slaveri och sedermera efter sin omvändelse och uppfostran hos missionärerna återvänt till sitt land och där förkunnat fridens evangelium. En av dessa män, missionens förstlingsfrukt, som i dopet fick namnet Onesimus, har översatt bibeln till gallaspråket.

Stiftelsens mission i Ostafrika har i likhet med så många andra Afrika-missioner fått genomgå mer än ett blodsdop. Flere missionärer hava mördats och många hava dukat under för klimatet (under ett halvt år inträffade sex dödsfall). Svårigheterna, som mött i arbetet, hava varit både många och stora, men under Herrens nådefulla ledning har man övervunnit den ena svårigheten efter den andra.

Missionsarbete har upptagits på över 20 olika stationer, men flera av dessa hava nedlagts, och nu arbetas på 11 huvudstationer och flera bistationer bland 1) abessinare (koptiska kristna), 2) tigrétalande muhammedaner, 3) de hedniska kunamaerna, 4) gallafolket samt 5) somalierna i Brittiska Ostafrika.

En rikhaltig litteratur har utgivits, och flera översättningar av Nya Testa-

mentet hava gjorts. Tryckeri finnes. Skol-, barnhems- och läkareverksamhet bedrivs. Församlingarna räkna ett medlemsantal av något över 2,000, och i 56 skolor undervisas omkring 1,200 lärjungar. Missionärernas antal är mellan 40 och 50.

Svenska kyrkan

började år 1876 mission i Sydafrika (Natal och Zululandet). Den första stationen, Oscarsberg, anlades år 1878 i Natal, men den förstördes redan året därpå av zuluerna. Först 1887 byggdes den första stationen i det egentliga zululandet. Detta missionsfält har varit mycket hårdarbetat, och motståndet från folkets, särskilt hövdingarnas, sida har varit starkt. De många ödeläggande krigerna och koloniserande vitas tyglösa liv ha ock bidragit till att göra missionsarbetet svårt. Men det har dock, trots allt, burit härliga frukter, och isynnerhet hava de unga visat sig mottagliga för evangelium. En ung kvinna därnere sade en gång: »De gamla vilja icke höra Guds ord, men jag och barnen häromkring längta efter dig (läraren). Ibland stå vi och blicka upp till bergen för att se, om du icke skall komma.»

I Dundee bedrivs mission bland kolgruvarbetarna sedan 1891, och i Johannesburg i Transvaal börjades år 1902 verksamhet bland zuluerna, som arbeta i guldgruvorna. I den förstnämnda staden har missionen ett sjukhus och ett tryckeri. År 1903 upptogs missionsarbete längre norrut bland vakarangafolket i Rhodesia. Klimatet synes här lägga ett svårt hinder i vägen för missionen, och en missionär har redan skördats av döden. Det är

dock att hoppas, att febrarna skola kunna övervinnas och arbetet fortsättas av nya krafter.

Ett 30-tal missionsarbetare arbeta nu på sju huvudstationer bland zuluerna. Antalet nattvardsberättigade medlemmar i de olika församlingarna är omkring 2,000, och eleverna i skolorna äro 1,500. På sjukhuset i Dundee vårdas årligen flera hundra patienter. Till Oscarsberg är ett prästseminarium förlagt.

Nästa svenska missionsföretag i Afrika var det, som

Svenska Missionsförbundet

började, då det till Kongo utsände sin förste missionär år 1881. De fem första åren arbetade dess missionärer i samband först med Livingstone Inlandmissionen och sedan med Amerikanska baptistmissionen, men år 1886, då Missionsförbundet fick övertaga stationen Mukimbungu, blev dess mission självständig. Sedan 1881 har Missionsförbundet utsänt icke mindre än 146 missionärer till Kongo. Av dessa hava 56 avlidit.

Nu arbetas på sex huvudstationer i Belgiska och tre i Franska Kongo. Missionärerna äro 58 till antalet, varav 41 äro på fältet, då detta skrives. Församlingsmedlemmarnas antal var vid sista årsskiftet 1,892. I vardags-skolorna undervisas omkring 4,000 barn och i söndagsskolorna 1,015. Men skolgången är naturligtvis ej så regelbunden, då intet skoltvång utövas och behovet av kunskap ej är så starkt. Den medicinska verksamheten är betydande. En läkare finnes. Olika skolböcker hava tryckts på missionens tryckeri. Hela bibeln har översatts. En tidning

tryckes på infödingarnas språk två gånger i månaden. Missionen har eget seminarium för utbildande av lärare och evangelister.

Missionsförbundet har också genom sin missionär d:r Nyström bedrivit mission bland muhammedanerna i Nordafrika åren 1888—1908.

Bland muhammedanerna i Tunis verkar föreningen

Kvinnliga Missions-Arbetare

sedan år 1898, då denna mission övertog den genom fröken Elsa Borg år 1887 påbörjade missionen där. Arbetet bedrivs huvudsakligen bland kvinnor och barn av tvenne kvinnliga arbetare, och dessa förtälja om flera omvändelser bland de muhammedanska kvinnorna.

Helgelseförbundet

bedriver sedan år 1890 mission i Natal och Zululandet. Huvudstationerna äro åtta och missionärerna ett tjugotal. I församlingarna finnas omkring tusen medlemmar. Missionärerna besöka också fångelserna och bringa evangelium till fångarna där.

I Sydafrika har också Skandinaviska eller, som den numera kallas, *Svenska Alliansmissionen* 1 missionär.

Från *Metodistkyrkan* i Sverige hava tre missionärer utgått till portugisiska Ostafrika. En har dött och två arbeta nu på den amerikanska metodistkyrkans station Inhambane.

Föreningen *Bibeltrogna Vänner* har missionärer i Ostafrika, men de hava icke upptagit något nytt fält utan arbeta, där Fosterlandsstiftelsen förut verkar.

I Port Said har en fristående verksamhet bland den muhammedanska

kyinnovärlden upptagits av fröknarna *Maria Eriksson* och *A. Eklund*.

Slutligen må nämnas, att flere svenska missionärer arbetat i utländska missionssällskaps tjänst, såsom Hallbäck i Brödraförsamlingens i Sydafrika, Strömberg i Baselmisionens på Guld-kusten samt Sjöblom m. fl. i Amerikanska baptistmissionens i Kongo.

Omkring 165 svenska missionärer äro sålunda i verksamhet på skilda trakter i det väldiga Afrika för att genom evangeliets predikan och annan verksamhet, som står i samband där-

med, föra dess folk till sann och levande kännedom om den sanne Guden och den han har sänt, Jesus Kristus. Och han, missionens Herre, har lagt sin välsignelse till arbetet och skall i fortsättningen göra det enligt sina trofasta löften.

Mätte Afrika alltid få behålla ett stort rum i de svenska missionsvännernas hjärtan, och må Sveriges missionsfolk i tro, hopp och kärlek genom sina sändebud fortsätta det påbegynta verket, till dess seger vunnits och skördens dag är inne.

Sjöholm fördröjd i Kaschgar. | Från missions-sekreterare *Sjöholm* ingick tisdagen den 25 november ett code-telegram till Expeditionen av följande innehåll:

»Fördröjd på grund av att tillåtelse ännu icke erhållits. Jag väntar att få resa med det snaraste. Allt väl.»

Telegrammet var daterat Irkeschtam den 25 november. Då det emellertid är fyra dagsresor mellan Kaschgar och Irkeschtam, hade telegrammet blivit avsänt från Kaschgar fredagen den 21 november. Den nämnda tillåtelsen avser tillstånd från ryska regeringen att taga vägen genom Ryssland, vilket alltid måste utverkas för dylika resor. Vi hoppas, att denna tillåtelse må komma så snart som möjligt och att *Sjöholm* må vara här tillbaka före jul. Under goda förhållanden kan resan ske på omkring tre veckor.

Från utresande missionärer. | Från de kinamissionärer, som den 15 oktober avreste från Stockholm, nämligen *A. L. Fagerholm* med fru, *R. Björkdahl*, *K. Gideon*, *Elisabet Gulich* och *Ottilia Karlsson*, ha vi haft meddelande, att de framkommit till Hankow redan den 1 november. Resan hade gått i allo lyckligt.

I Peking hade de sammanträffat med f. d. missionären, numera regeringsrådet *F. A. Larsson* och genom honom blivit förda till svenske ministern *Wallenberg*. Hos denne hade de blivit ytterst vänligt mottagna. Med avseende på den politiska ställningen i Kina sade ministern, att utsikterna för närvarande vore mycket goda. Landet hölle på att ordna sig efter den stora krisen, och alla tecken tydde på, att lugn och ordning snart skulle inträda på alla områden och att Kina ginge en stor och lycklig framtid till mötes.

* * *

Offerveckans insamling. Ännu äro vi icke i tillfälle att meddela slutresultatet från offerveckans insamling, men till vår glädje och till Guds ära kunna vi omtala, att gåvomedlen icke

äro mindre än föregående år utan i allmänhet större. Missionsintresset växer och arbetet utvidgar sig. Det är härligt att få vara med i ett verk, som är så prägladt av Guds välsignelse.

Till och med den 27 november hade inkommit kr. 59,670: 51, vilket är över 6,000 kr. mer än samma dag förlidet år.

* * *

Barnvännen inbunden. | Liksom under föregående år komma vi även att tillhandahålla vår tidning *Barnvännen* för detta år i inbundna exemplar. Tidningens sista nummer komma att tryckas så tidigt, att vi redan några dagar före jul ha boken tillgänglig i bokhandeln. Den bindes dels i kartonerat band, dels i klotband och utgör en av de bästa presenter, man i bokväg kan giva sina barn. Priset är för kartonerat exemplar kr. 2: — och för klotband 2: 50.

* * *

Sparbössor för missionsfesten annandag jul. | Vi bedja att härmed få ställa en vänlig uppmaning till predikanter och församlingsledare att i god tid rekvirera *sparbössor* för utdelning vid missionsfesten annandag jul. Ju förr beställningarna komma in, desto tacksammare äro vi, emedan det dagarne närmast före jul råder en mycket stor brådska på Expeditionen till följd av den massa beställningar av böcker m. m., som då komma in.

* * *

Program för böneveckan. | På grund av det hårt anlitade utrymmet i vår tidning nödgas vi även i år utesluta programmet för den allmänna böneveckan i januari 1914. Men vi ha, såsom vi ock gjorde i fjol, låtit trycka programmet i ett litet häfte, som vi lämna ut till 5 öre styck. Då flera exemplar rekvireras, lämnas rabatt.

Pärmar till tidningen. | Vi tillhandahålla som vanligt vackra klotpärmar för inbindning av tidningen till ett pris av 1 kr. pr par. Om minst två pärmar beställas på en gång, sändas de fraktfritt för tillsammans 2 kr. Vi bedja våra prenumerant-samlare ett påminna vederbörande prenumeranter om denna sak nu vid årsskiftet. Ju förr beställningarne ingå, desto bättre, ty därigenom möjliggöres för oss att med tämligen stor säkerhet bestämma det antal pärmar, som behöver tillverkas.

Inbunda årgångar för 1913 kunna även rekvireras till pris av kr. 2: 50 pr exemplar.

* * *

Postprenumerationsblankett. | Med detta nummer följer såsom bilaga en blankett för postprenumerant att användas av de prenumeranter, som taga tidningen direkt från posten. Priset är då kr. 1: 50 pr exemplar. På expeditionen får, som bekant, ej prenumereras på mindre antal än 5 exemplar under en adress.

* * *

Lämpliga julklappar. | Då det nu närmar sig jul, bedja vi få påpeka, att mycket lämpliga julklappar kunna rekvireras genom Svenska Missionsförbundets Expedition. Vi tänka då särskilt på det allmänt omtyckta och mycket värderika verket *Dagbräckning i Kongo*, som kostar i fint klotband 5 kr. Den till lektor Waldenströms 75-årsdag utgivna *minnesskriften* är ock en synnerligen lämplig julgåva. Dess pris är 3 kr. Ävenså vilja vi för detta ändamål framhålla lektor Waldenströms större arbeten, vilka alla nu finnas på Svenska Missionsförbundets Expedition. Katalog över våra förlagsartiklar sändes gratis vid rekvisition.

Från vår yttre mission.

En kongonegers fråga.

Kära missionsvänner!

Frid!

Jag står i skuld både hos greker och barbarer, både hos visa och ovisa. Rom. 1: 14.

På det sista församlingsmötet här framställde en hjälplärare till mig en fråga av ungefär följande lydelse: »Vad för sända de kristna i ditt hemland icke ut flera missionärer, då de veta, att här finnes så många människor, som aldrig hava hört evangelium?» Jag skall ej skriva, huru jag svarade honom, utan jag skall i stället sända frågan till Eder med den förhoppningen, att den måtte sporra Eder till ännu större iver för missionens sak. Kanske kunde den bliva ett medel att driva någon ung man eller kvinna hit ut med frälsningens glada budskap. Här behövs det i sanning unga, friska, kraftfulla och för Herrens sak hängivna män och kvinnor, som äro besjälade med den kärlek, som drev Paulus att offra allt för sin Mästares räknning. Ännu lägrar sig på många ställen ett tusenårigt mörker, ännu leva miljoner härute utan den ringaste kunskap om den Gud, som skapat dem. Lögn och vidskepelse frodas, och de gräsligaste grymheter begås och utövas. Den starke förtrycker den svagare och trampar all lag och rätt under fötterna. I sin nöd och sitt trångmål vända de sig till sina avgudar, som ej kunna hjälpa. Bedragna av sina präster, som själva äro bedragna, föra de i sanning en bedrövlig tillvaro.

Vad behöva dessa beklagansvärda människor? De behöva evangelium;

och det är din plikt såsom kristen att giva dem det. Du har plikter emot dem, som du måste fylla. Undandrag dig icke dessa plikter, om du vill, att Guds välsignelse skall följa dig. Må det bliva klart för dig, vilka förmåner du äger i andligt och lekamligt avseende jämfört med dessa hedningar. Om du gör en sådan jämförelse, måste du med glädje erkänna, att du är mycket skyldig dina fattiga bröder.

Många kära hälsningar till missionens vänner från min hustru och mig.

Eder i Herren tillgivne

A. Walder.

Kingoyi den 29 sept. 1913.

Från sjukvårdsarbetet vid Kinkenge.

I ett brev till Styrelsen, daterat den 2 oktober, skriver fröken *Hulda Jons-son* följande från Kinkenge missionsstation:

Under senare delen av torrtiden har det varit mycket sjukligt bland folket häromkring. Övergången från den ena årstiden till den andra är alltid frestande, men i år tycker jag det varit svårare än vanligt. Ibland är det sol med brännande hetta, ibland blåsigt och kallt. De svarta äro ej rustade mot kylan och bliva därför lätt sjuka. Ovanligt många ha på sista tiden haft lunginflammation. Särskilt var detta fallet förra månaden, då vi hade ett stort antal patienter såväl på stationen här som i de tre närmaste byarne på samma gång. Det var nästan omöjligt att få tid och krafter till att sköta dem alla. Och skötas måste de med största noggrannhet och bestämdhet, om de något så när skola följa givna råd. Flera gånger om dagen måste de ha besök. Många gråto både när jag kom och när jag gick: när jag

kom, för att jag varit borta så länge, och när jag gick, för att jag ej stannade längre. Ibland sände de bud efter mig, innan jag ens hunnit hem ifrån dem. Deras förtroende för oss har blivit rent av rörande stort. Herren har hjälpt oss, så att de flesta nu äro återställda och andra på bättringsvägen.

I längre avlägsna byar är dock alltfört missionsstationen den sista utvägen, när all prästernas trolldom visat sig till ingen nytta. Men då gäller det att föra de sjuka hit, och det har sina stora svårigheter. De måste då bäras i trånga bärmattor ibland flere timmar under brännande sol och hetta. Vägarne äro ock mycket besvärliga, där de slingra sig fram genom det höga gräset öfver branta backar och ned i djupa floddalar och raviner. De sjuka äro ofta alldeles förbi efter en sådan färd.

I en del byar ha fetischprästerna ännu oinskränkt välde och anseende som medicinmän. De få troende, som finnas där, bliva ofta utsatta för starka frestelser och kraftig påverkan, om de själva eller någon av deras anhöriga bliva sjuka. Men även här visar sig Guds kraft vara mäktig. Jag hörde för någon tid sedan berättas följande om en av våra skolgossar. När han i fjol under ferierna var hemma i sin by, blev han svårt sjuk. Han var för tillfället den ende troende i sin by, och han bad de sina, att de skulle bära honom till Kinkenge missionsstation. Ingen ville dock lyssna till hans bön. De voro alla hedningar och började tala om, hur stora gudar de hade. Om de finge giva honom sin trolldomsmedicin och behandla honom med sina fetischer, skulle han snart bliva frisk. Men han hade lärt känna den levande Guden och sade till de sina: »Jag litar på min Gud, och han skall göra mig frisk, om så är hans vilja. Men hellre dör jag, än jag dricker eder avgudamedicin.» Herren, som aldrig sviker de sina, lyssnade till hans rop och bjöd sjukdomen vika.

En annan händelse berättade härom dagen min medhjälpare i sjukvården. Han hade fått fritt ett par veckor och gått hem till sin by. Medan han var där, sjuknade ett barn till en troende familj i byn. Föräldrarne kommo till min medhjälpare och bådo honom om hjälp och råd, men han hade ingen passande medicin med sig och visste ej, vad han skulle göra. Den lille blev sämre och sämre, och allt hopp om hans vederfående syntes vara ute. En morgon kom fadern och kallade tillsamman de troende i byn, ty barnet höll på att dö. Den lille låg där alldeles livlös, och kvinnorna sade, att han var död. Fadern ville dock, att de skulle förena sig i bön till Gud om barnets tillfrisknande. De böjde knä omkring bädden, och fadern bar fram sin nöd inför Gud under rop och tårar. Andra bådo också. Innan de slutat bedja, satte den lille sig upp och bad om mat. Inom kort var han fullt återställd. Alla, som voro med, blevo förvånade och sade: »Sådant ha vi aldrig förr sett!» De troende prisade Gud. Ja, »vi hava en Gud, som hjälper, och Herren, Herren, som frälsar ifrån döden».

MISSIONEN I OST-TURKESTAN

Några ord från Jängi-Hessar.

Missionär *Gottfrid Palmberg* skriver i brev till styrelsen, daterat den 29 sept., följande om arbetet i Jengi-Hessar:

Vårt byggé är nu äntligen färdigt. Det har varit inte minst strävsamt för oss i sommar, ty vi ha måst göra målning, tapetsering och mycket annat själva, emedan här ingen funnits, som kunnat göra det. Alla, som räknas för att vara något så när mästare, gå

till konsulatbyggena i Kaschgar, där de få hög betalning.

Vår station, som har ett utsökt läge, ter sig i färdigt skick mycket trevlig.

Med verksamheten är det i huvudsak sig likt. Under sommaren har det varit mycket svårt att samla folk om söndagarna. Vi ha ibland inte kunnat hålla något möte på någon bestämd tid utan hava tagit emot dem som kommit då och då och haft in dem i vårt rum, där vi sökt samtala med dem. Detta är kanske det bästa sättet för att kunna nå hjärtat med vad man har att säga. Muhammedanerna utöva ju en sträng kontroll över varandra. Då man därför får en eller två, som känna sig säkra för kritiska väktare, kan man ofta få tala för öppna öron. Det är också av stor betydelse för oss att genom samtal med dem lära känna deras religiösa tro och uppfattning. Men ett sådant samtal kan man aldrig få till stånd, då flera äro samlade, ty den ene fruktar för den andre.

I söndags var här en gammal beskedlig åldersman, som lyssnade uppmärksamt, då jag läste ur evangeliet, och efteråt köpte han två traktater. Då vi samtalat en stund, sade han, att han trodde, vi voro varandra bra nära. »Det är ju vi, som komma in i paradiset, det är bara den skillnaden, att I kristna kommen in genom Jesus, men vi komma in genom Muhammed», sade han. Detta sista sade han kanske mera av artighet än av övertygelse, ty muhammedanerna ha ju blivit lärda, att då Jesus och hans efterföljare och Muhammed och hans beännare komma till det trånga passet vid paradiset, gå de sistnämnda utan svårighet över, men de kristna bli stående hjälplösa, och då de bedja om hjälp, skall Jesus svara dem, att han aldrig sagt dem skola följa sig utan han har visat dem till den, som skulle komma efter honom.

Emellertid om man kommer så långt med ett samtal, då är man vid brännpunkten. O, vad man känner sin ofullkomlighet och sitt behov av vishet!

Det gäller vid ett sådant tillfälle inte blott att säga sanningen utan även att säga den så, att personen ännu en gång vågar träffa oss och tala med oss.

Någon skola ha vi ännu ej fått till stånd. Vi hade tänkt att försöka i höst, men så blevo genom oförutsedda orsaker våra krafter delade. Efter konferensen, då fru Högberg kommer hit, hoppas vi emellertid få börja. Det blir nog ingen lätt sak att få varken barn eller lärare i början. Ett rykte talar om, att kineserna nu ämna börja skolorna igen, och då tvingas alla barn att gå antingen i deras skolor eller våra. Är detta sant, komma många barn att skrämmas till vår skola, ty av dessa två onda ting räkna nog muhammedanerna kinesskolorna för det värsta.

Vår tjänare står fortfarande fast vid sitt beslut att bli kristen. Vi ha nu ganska grundligt läst evangelierna med honom men ha ännu ej bestämt någon tid för dopet.

Brev från Elin Sundvall.

Det är rätt länge sedan vi hade något brev från *Elin Sundvall* i Kaukasien. Nu har vår styrelse emellertid mottagit en skrivelse från henne, i vilken hon redogör för en resa, som hon gjort till staden Van i Turkiet. Hon berättar härom följande:

Enligt löfte har jag nu sent omsider fått göra denna färd, och jag är mycket tacksam därför. Den 25 juni reste jag från Erivan till Igdirdir samt stannade där till den 18 augusti. Under tiden besökte jag åtskilliga byar i trakten och samlade kvinnor och barn omkring Guds ord. I Igdirdir finnes det några, som vilja höra och läsa Guds ord, såväl män som kvinnor, men det är endast en kvinna, som mottagit ordet till frälsning. Hon får därför utstå rätt mycken smädelse särskilt av sin man.

Missionärer, som resa från och till denna del av Turkiet, taga vägen ge-

Lastvagnen stannar vid en kurdisk by.

nom Igdirdir. Den 17 augusti kom en missionär Yarrow med familj från Amerika till Igdirdir på genomresa till Van. Droska och packvagn kommo dit från Van för att hämta dem. Intet hinder mötte för mig att få medfölja dem, om jag ville åka på godslasset. Vi reste alltså den 18 augusti från Igdirdir. Fyra hästar voro spända för packvagnen. Första natten stannade vi vid ryska tullen Ärgäv. Nästa morgon, sedan våra pass blivit stämplade, fortsattes resan, och vid middagstiden kommo vi till det turkiska tullhuset Garapolag, där åter passen stämplades och betaltes. Här måste dock en av sällskapet återvända till ryska gränsen, eskorterad av ett par beväpnade turkiska soldater till häst. Självfick mannen gå till fots den rätt långa vägen. Det var nämligen något, som fattades i hans pass.

Resan fortgick från morgon till afton, över berg och kullar, genom floder och träsk. Största delen av vägen var stenig och obanad. Varje afton togo vi lägerplats vid någon by, och missionär Yarrow slog upp ett präktigt tält. Där fick även jag reda mig en sovplats av en knippa hö på marken. På femte dagen, eller den 22 augusti, anlände

vi till Van. Några missionärer därifrån kommo oss till mötes redan dagen förut. Andra mötte ett stycke utom staden. Ävenså kommo ganska många medlemmar av församlingen dels i droska, dels på häst och velociped. Det var ett storartat mottagande. Till och med skott avlossades till välkomsthälsning.

Av den amerikanske missionären d:r Raynold blev jag bjuden att gästa i hans hem. Vi voro bekanta sedan flere år tillbaka, då han en gång gjorde ett besök på barnhemmet i Häftevan. Jag stannade en vecka på den amerikanska stationen och blev därpå bjuden till den tyska, där jag bodde i barnhemmet för flickor. Här stannade jag till den 15 september, då jag fick resällskap tillbaka med hemmets föreståndarinna Anna Abegglen, som då måste resa hem på grund av sjukdom.

Missionsarbetet i Van, som bedrivs av ett tyskt och ett amerikanskt sällskap, är storartat. Det var verkligen både intressant och trosstärkande att få se detsamma, och jag känner mig mycket tacksam därför. De båda sällskapen hade förut arbetat tillsammans, men för sex år sedan delades verksamheten, fast de alltfört ha gemensam kyrka. Missionsstationerna ligga omkring 10 minuters väg från var-

Vy från staden Van.

andra i utkanten av den armeniska stadsdelen. Där är en härlig natur med frisk luft och gott vatten. I Van bo 35,000 armenier och 20,000 turkar. I hela provinsen Van är folkmängden 400,000. Av dem äro 145,000 armenier, 45,000 turkar, 110,000 kurder och jesider, 10,000 syrier, 2,000 judar och 88,000 ur andra folk. Utmed staden Van går en stor sjö med en segelbåt för resande. Vid den amerikanska missionsstationen undervisas i år 900 elever av ett 40-tal lärare och lärarinnor. I tyskarnas barnhem för flickor äro 136 föräldralösa skyddslingar intagna och på hemmet för gossar öfver 100.

Dessutom undervisas elever från staden i barnhemmens skolor.

Sällskapen ha för övrigt verksamhet på flere andra platser i Turkiet. Det amerikanska sällskapet (American Board) har där 23 huvudstationer, 305 utstationer, 68 manliga och 132 kvinnliga missionärer, 1,191 infödda arbetare och 148 kyrkor. Arbetet synes ha stor framgång och välsignelse.

På hemvägen stannade jag i Igdır till den 26 september, då jag reste hit till Erivan. Om några dagar ämnar jag resa till byn Samaghar, där min egentliga bostad är tills vidare.

Från utresande missionärer.

På väg till Kongo.

Den 24 sept. lämnade ett litet sällskap missionärer det kära fosterlandet för att resa till Kongo, nämligen herr och fru Hammar, fru Maria Wennerström och undertecknad.

På väg till Kongo! Hur mycket gömmer sig ej bakom dessa få ord för oss missionärer: slitningar från dem man älskar högst på jorden och en oviss framtid i ett mördande klimat. Vid sådana tillfällen få vi dock mer än eljes erfara uppfyllelsen av orden: »Såsom din dag är, skall din kraft vara.»

Vi ha hittills haft det härligaste resväder, och allt är gott och väl. Dakar ha vi redan lämnat bakom oss och ha det nu varmt och gott. I Dakar lade båten till för att ta in kol. Då passade vi på under tiden och foro ut till kyrkogården, som ligger en halv mil utanför staden. Där vila till uppståndelsens morgon två av våra kamrater, nämligen Söderström och Wennerström. Vid broder Wennerströms grav hade vi en gripande, stilla stund inför Guds ansikte, som vi skulle avsluta med en gemensam sång. Sången antog emel-

lertid snart nog karaktären av knappt hörbart solo. Vile dessa våra bröders stoft i frid! Deras frigjorda andar beröras ej längre av vad jorden har att bjuda på. Av fru Wennerström var, naturligt nog, denna dag både fruktad och efterlängtd. Herren var dock på ett särskilt sätt nära med sin uppehållande nåd.

Med denna båt reser även ut ett missionärspar i Engelska baptistmissionens tjänst. Katolska missionen är representerad av 15 manliga och två kvinnliga individer. Att döma av det stora antal katolska missionärer, som med nästan varje båt resa ut till Kongo, skulle man kunna tro, att de ämna intaga landet med storm. Det göres helt säkert också otroliga ansträngningar i det syftet. Med vilka ögon de betrakta oss »kättare» är svårt att säga. De gå sin väg, och vi vår. Till det yttre se de vänliga ut.

Bland de svarta passagerarna, som stego ombord vid La Pallice, blevo vi varse något, som åtminstone jag aldrig sett förr, nämligen en hel del muhammedaner, som på sina bestämda tider med ansiktena vända mot öster troget fullgjorde sin gudstjänst. O, detta

arma afrikanska folk, förestår detsamma manne en tid, då Muhammed skall föra spiran ibland dem?

Något nytt, som blivit infört på båtarna, sedan vi sist reste, är en manöver, som upprepas två gånger under resan. På en liten anslagstavla i varje hytt läses en uppfordran till passagerarne, att, då alarmsignal gives, strax taga på sina livräddningsbojar och därpå skyndsamt infinna sig på översta däck vid något visst angivet nummer på någon av räddningsbåtarna. Detta

har blivit infört sedan Titanic's undergång.

Vi äro alla friska och vid gott mod och tro, att Herren, som hittills hållit sin skyddande hand över oss, även i fortsättningen skall göra detsamma, låtande oss lyckligt nå vår resas mål och där om möjligt bli till rik välsignelse.

Min och mina kamraters varma hälsning till alla missionens vänner,

Maria Wikholm.

Några ord om kollekter.

»Och de gävo till arbetet på Guds hus . . . Och folket gladdes över deras frivilliga gåvor, vilka de av allt hjärta frivilligt gävo åt Herren, och även konung David gladdes sig högeligen.» 1 Kr. 29: 7, 9.

Jag kom så livligt att tänka på dessa ord, då jag söndagen den 9 nov., eller sista dagen av Svenska Missionsförbundets tacksägelse-, böne- och offerveckan, fick vara med och bevittna, huru missionsvännerna i Tranås med brinnande bön och helig hänförelse framburo sitt under offerveckan insamlade missionsoffer inför Herren.

Vännerna där hade, i likhet med tusentals andra i vårt land, under den gångna veckan varit samlade till bön och betraktelse för missionen, både den inre och yttre. Och då jag denna sista dag av vår bönevecka kom till denna plats för att hålla ett missionsföredrag, kändes det så lätt och gott att få tala om vår kära kinamission. I en liknande församling av varma missionsvänner känner sig missionären snart hemma.

Sedan aftonens kollekt hade blivit sammanräknad och lagd till de redan insamlade missionsmedlen, uppläste predikanten på platsen, broder Malmlöf, slutsumman, och därvid uppsteg från många glada hjärtan ett varmt tack. Och när sedan broder M. ledde

i bön samt med kraft och trosfrimodighet nedbad Guds välsignelse över dessa missionsmedel, då kände vi alla en liknande önskan, som David kände, då han bad: »Herre, våra fäders Gud, bevara evinnerligen sådan håg och sådant sinne i ditt folks hjärta och rikta deras hjärtan till dig.» — Missionsmedel, offrade med sådant sinne och framburna inför Gud med liknande bön, måste bliva till stor välsignelse.

Vad jag då såg och hörde, kom mig att tänka, att det utan tvivel skulle bliva till större välsignelse både för dem som giva och för de ändamål, för vilka offer upptagas, om vi ansåge »kollekten» och dess upptagande som en *gudstjänsthandling*. Varför skall man dröja därmed, som ofta sker, tills mötet är slut, då man har någon, som ställer sig nere vid dörren, eller ännu värre, *utanför dörren*, för att mottaga de slantar, som då givas. Det måste kännas svårt ibland för dessa våra tjänande bröder att stå så där och med sina bedjande blickar hjälpa till att beveka de utgående att giva en slant.

Nej, tag upp offret antingen före eller genast efter predikan, och låt alla förstå, att kollektens upptagande är en helig och välsignad del av gudstjänsten. Kommen ihåg Herren Jesu ord, då han sade: Det är saligare att giva än taga. Och: I haven fått för intet,

given för intet. Om sedan predikanten i sin bön nedkallar Guds välsignelse över de insamlade medlen, så skola icke blott dessa bliva till större välsignelse, utan kollekten får den plats i gudstjänsten, som den rätteligen bör hava. Man skulle då ej gärna våga eller vilja tala om »tiggeri», då offer

upptagas för missionsändamål eller andra nyttiga verksamhetsgrenar.

Detta är nu endast ett par ord, »vad angår sammanskottet till de heliga» samt till andra den kristna verksamhetens många behov.

K. W. Engdahl.

Huru växer missionären in i sitt folks språk, seder och föreställningsvärld?

Ur ett föredrag av professor C. Meinhoff, Hamburg, vid Studentmissionskonferensen i Halle den 12—22 april 1913.

Övers. av Bruno Nyström.

Då jag talade med min gode vän d:r Spieth, som senare kommer att hålla föredrag för oss,* om ovanstående ämne, betonade han först, att ingen skulle inbilla sig, att man av sig själv växer in i ett folks språk, seder och föreställningsvärld. Därtill kräves arbete. Han har helt visst rätt. Detta område måste man tillkämpa sig, erövrå. Det kräves dock mer än arbete, det kräves kärlek och bön.

Missionärens arbete för att intränga i folkets egenart får inte börja först när han kommer ut till missionsfältet. Vi skulle ju kunna säga, att det mått av allmänbildning, vi fordra av våra missionärer, har till ändamål att underlätta detta deras arbete. Man tror kanske, att endast kulturfolken behöva bildade missionärer, och att missionen bland naturfolken är bäst betjänt med föga utbildade missionärer. Men tänk bara efter: ju större skillnad i bildning hos missionären och hednafolket, desto större arbete för att intränga i folkets föreställningsvärld. Fördenskull behöver missionären en grundlig allmänbildning. Det var en tid, då man med tillhjälp av litet kristlig erfarenhet, någon teologisk utbildning och en

viss allmänbildning vågade försökiet att utforska folkets tankevärld; det var, när man ännu kände ytterst litet om hednafolken. Nu är det annorlunda. I våra dagar finnas rika bokskatter, samlade och publicerade av missionärerna själva. Dessa böcker äro ej skrivna för att pryda biblioteken eller för att missionssällskapen skola skryta därmed, utan de äro skrivna först och främst därför att unga blivande missionärer skola studera dem. Jag beklagar, att denna litteratur så sällan blir tillbörligt uppskattad.

Missionären måste studera icke blott det språk, som talas inom hans närmaste verksamhetsområde, utan han måste om möjligt känna till även kringboende stammars språk. Det finnes i Afrika omkring 600 olika språk, tillhörande olika språkgrupper. Somliga äro besläktade så nära som tyska, engelska och svenska, andra åter stå så långt från varandra som tyska och turkiska. Det är ingalunda likgiltigt, om en missionär kommer till ett fält, där språken äro besläktade, eller till ett, där språken ha föga med varandra att skaffa. Man underskattar ofta svårigheterna i det senare fallet. Det är viktigt, att missionären blir insatt i sitt missionsfältets allmänna språkcharaktär, innan han går ut.

Jag anser språkkunskapen för grund-

* Missionären d:r Spieth talade över ämnet »Huru mitt lands religiösa föreställningsvärld öppnade sig för mig».

läggande, när det gäller att tränga in i ett hednafolks egenart.

Ty man lär sig ej känna ett folk genom att läsa böcker om detsamma, utan genom att kunna tala folkets språk. Språket är porten, genom vilket man tränger in till ett folk.

Vid detta studium gäller det att ej blott draga nytta av andra missionärers arbete utan ock av de studier, som vetenskapsmän i hemlandet ha gjort på grundval av missionärernas forskning. Detta vetenskapliga resultat avser nämligen ej att tillfredsställa en enskild vetenskapsmans forskningsbegär utan att tjäna missionens stora sak. Genom att ta del av dem kan missionären lättare orientera sig på fältet, liksom man hittar bättre i en främmande stad, om man har en karta, än om man är utan en sådan. Så är det t. ex. med fonetiken.* Det är ej en ny metod, som tjänar till att försvåra inlärandet av ett språk, utan det är en metod, genom vilken man snabbare och lättare lär sig infödingarnes språkljud. Undervisning i allmän fonetik är sålunda för missionären av stor vikt, när han skall uppteckna nya språk, framställa ett skriftspråk eller skriva en A-B-C-bok. Med kunskap i fonetik kommer han fortare till målet.

Samma är förhållandet med andra vetenskaper. Hur mycket har ej missionen att tacka religionshistorien för! Genom språkstudier bland hednafolk får man kännedom om enstaka företeelser i deras religioner, men först genom religionshistorien lär man sig systematiskt ordna dessa till ett helt. Så också inom etnografien.** Jag har sista året i Hamburg föreläst över afrikanska rättsbruk och därvid även över arvsrätten. Det är en synnerligen svår och invecklad sak. En annan invecklad fråga är afrikanernas släktskapsförhållanden. Man kan icke rimligtvis begära, att den enskilde missio-

nären på ort och ställe skall kunna lösa alla dessa frågor. Han behöver ha kunskap om den etnografiska vetenskapens resultat i hithörande frågor. Och den mindre begåvade missionären behöver härvidlag mera undervisning än den högt begåvade.

Kanske han i väntat, att jag skulle tala mera om studiearbetet ute på missionsfältet. Det är dock mera missionärernas sak. En sak må jag dock påpeka. Det händer lätt, att två slags språk uppstå på missionsfältet: hedningarnas och de hedningkristnas. När missionären kommer ut, börjar han ofta predika, innan han är fullt förtrogen med folkets språk. Han säger åtskilliga språkfel, som de kristna infödingarna gärna efterapa. Det gäller som tecken på fromhet att tala som missionären. Men missionärens uppgift är ju också den att tala till hedningarna, och då räcker ej »missions-språket» till. Han skall lära sig tala så, att hedningarna förstå honom. En god metod för att fylla denna brist i sin språkkunskap är att uppteckna vad man hört. På det sättet får man snart syn på luckorna i sitt språkliga vetande. Samma metod är att rekommendera även i fråga om folkseder och religiösa föreställningar. Vid upptecknandet av sådant bör man skaffa sig så många källor som möjligt. Åtskilliga svårigheter äro dock förenade härmed. Missionären måste ofta själv berätta något för infödingen, innan denne blir meddelsam. Att direkt fråga om en sak är oftast resultatlös. Ibland tillstöta oanade svårigheter. Sålunda är det hos en afrikansk stam sed att ej tala om religiösa ting vid dagsljus. Det gör man först vid lägerelden, sedan solen gått ned. Vad man emellertid lyckas uppteckna, bör publiceras till nytta för blivande missionärer. Läseböcker på missionsfältet böra ej bara innehålla översättningar och berättelser från främmande språk utan ock drag ur infödingarnes eget liv. Den sålunda vunna kunskapen skall användas i predikan och vid undervisningen. Man

* Vetenskapen om språkljuden.

** Beskrivning över människans levnadsvanor, seder, bruk, föreställningar o. s. v.

skall så långt möjligt betjäna sig av infödingarnas åskådningssätt, ordspråk och liknelser.

Men till allt detta fordras *kärlek*, kärlek, verksam i gärningar. En av Basel-missionssällskapets missionärer i Kamerun hade upptecknat en hel del av folkstammarnas i Kamerun språk. Han var dock ej nöjd därmed, han ville fullkomna sitt arbete och rådgjorde med mig därom. Innan han hunnit fullborda sitt verk, ryckte döden bort honom. Nu trodde jag, att allt hans arbete varit förgäves, ty vem skulle vilja sätta sig in i allt detta och göra hans spridda anteckningar tryckfärdiga? Jag glömde hans makas kärlek. Hon ville göra sin mans mödosamma arbete fruktbarande. På mitt råd beslöt hon skriva om manuskriptet. Hon hade småttningar att försörja också och arbetade troget för dem. På lediga stunder och på nätterna skrev hon på manuskriptet. År och dag gingo. I dag är boken färdig. *Det är kärlek.*

Mina kära, unga vänner, I han missionen kär och viljen göra något för den. Han I *försakat* något för missionen? Han I ej gjort det, då veten I ej vad kärlek är. Vill man förstå ett folk, måste man älska det. Nu för tiden talar man så mycket om rasmedvetande, rasstolthet och tyvärr också om rashat. När I hören detta, så

kommen ihåg: vi äro här för att älska och ej för att hata.

Men det fordras också något mer, och det är *bön*. Luther säger på ett ställe, att »en rätt bön skall vara förtrytsam». Det låter märkvärdigt. Det heter inte, att den skall vara högtidlig, ty en sådan bön blir så ofta ytlig. *Det* är att bedja rätt, när man riktigt förargat sig över, att en sak icke går, och så beder om hjälp. Saken är så stor, att vi ej rå med att utföra den. När förtrytelsen över vår egen oförmåga riktigt får böja ned oss, och vi i vår nöd vända oss till vår himmelske Fader, då kunna vi bedja rätt. Och en sådan bön blir helt visst hörd.

Ännu en fråga vilja vi lägga fram för oss i dag: hur tränga vi in i vårt tyska folks egenart? Hur skall man förstå det, att reformationens folk är så likgiltigt inför missionen? Hur skall man förstå det, att hundratals studenter samlas till missionskonferenser* men att så få av dem gå ut i praktiskt missionsarbete? Denna församling inger mig hopp om, att det skall bli annorlunda. Men när I betrakten missionsarbetet med alla dess svårigheter, så gören det icke överlägset och kritiskt, utan sen på det som på ett arbete, där vi alla skola arbeta med, älska med och bedja med.

När och fjärran.

Fördelningen av den tyska nationalinsamlingen för missionen.

Som bekant föranstaltade de tyska missionssällskapen en stor allmän nationalinsamling för missionen i de tyska kolonierna till tyske kejsarens 25-årsjubileum såsom regent. Insamling gjordes dels av de evangeliska sällskapen, dels av de katolska, varje gren för sig. Enbart på den evangeliska

sidan insamlades den ståtliga summan av 3 1/2 millioner mark (1 mark = 90 öre.) Denna summa överlämnades på jubileumsdagen till kejsaren med uttalande av den önskan, att penningarne måtte användas för missionen i de tyska kolonierna. Kejsaren har nu föranstaltat om medlens fördelning på följande sätt.

De olika evangeliska sällskapen er-

* Halle-konferensen bevistades av cirka 800 studenter.

hålla tillsammans 2,825,000 mark. En del inrättningar, som tjäna alla eller en del missionssällskap, erhålla 175,000 mark. Återstoden är, med frånräkning av vad som åtgår för förvaltningskostnader, bestämd för ett företag, vilket som stående organisation skall tjäna det tyska evangeliska missionsarbetet. Bidragen till missionssällskapen äro beräknade till 80 % efter antalet av dess fast anställda arbetare och 20 % efter antalet av skolor och skolbarn i de tyska kolonierna. Därjämte har ock hänsyn tagits till de olika sällskapens medicinska verksamhet. Den tryckta ekonomiska ställning, i vilken åtskilliga sällskap varit försatta sedan åtskilliga år, har ock tagits hänsyn till vid penningarnes fördelning. Detta gäller särskilt det stora Berlinermissionssällskapet.

Bland inrättningar, som äro till tjänst för de olika sällskapen, må omnämnas, att Tyska institutet i Tübingen för utbildning av läkaremissionärer erhöi 100,000 mark.

En underbar väckelse i Indien.

»The Indian Witness» en engelsk tidning, som utgives i Calcutta, innehöll i sitt nummer för den 2 oktober en mycket intressant artikel om en märklig väckelse, som pågår i vissa delar av Indien. Denna artikel ansågs så märklig, att det stora världsbladet Times, korrespondent i Calcutta telegraferade hem huvudinnehållet av artikeln.

I sju distrikt med 20 missionärer ha under den senare tiden 140,000 personer blivit döpta, som frukt av en väckelse, som uppstått bland massorna. Under den närmaste tiden väntas ytterligare omkring 200,000 komma att förena sig med den kristna församlingen, och endast i tre distrikt synes omkring 1,500,000 vara redo att omfatta kristendomen. Denna rörelse pågår huvudsakligen bland de jordbrukande

och lägre klasserna. De se i kristendomen sitt enda hopp.

Biskop Robinson, tillhörande amerikanska metodistkyrkan, säger, att det är ett oemotsägligt faktum, att massorna av det ringare folket i Indien börjat vända sina blickar till kristendomen, liksom det var med massorna på Kristi tid.

Starkast är rörelsen i Centralprovincerna, runtomkring Delhi, Punjab och Baroda.

I Merut med endast två missionärer hava 50,000 blivit döpta under väckelsen. Mr Schotz vid Ballia säger, att han är riktigt belägrad av folk från byarna runt omkring, som ivrigt bedja honom komma ut och döpa dem. Somliga komma från byar på flera mils avstånd. Han har redan döpt 1,000 under sju månader, men han hinner ej tillmötesgå allas önskan.

Sannerligen, säden är mycken och vitnar till skörd. Må vi följa Jesu uppmaning: bedjen fördenskull sädens Herre, att han utsänder arbetare i sin skörd.

C. J. Engvall.

Svenska sjukhuset i Betlehem.

Grundstenen till det svenska sjukhuset i Betlehem lades högtidligt på Gustaf Adolfs-dagen den 6 november.

Byggnadsarbetena komma att upptagas med full kraft i början av kommande år, och man hoppas få inviga sjukhuset på konung Gustafs födelsedag år 1915.

Avliden Kina-missionär.

I Chicago avled den 30 okt. en i Svenska Missionsförbundet i Amerika anställd kina-missionär, *Oscar Johnson*, endast 32 år gammal. Född i Vånga, Östergötland, 1881, kom han i unga år till Amerika. Där blev han omvänd och intogs hösten 1904 i North Park

College, där han tre år senare, våren 1907, avlade examen. På hösten 1908 antog han jämte sin trolovade kallelse från Svenska Missionsförbundet i Amerika till missionsfältet i Kina. Här verkade makarne Johnsson ända till i

juli detta år, då de återvände till För-
enta Staterna. Johnsons syfte var att
under vistelsen i hemlandet bliva ut-
bildad till läkaremissionär. Emellertid
insjuknade han och avled efter endast
ett par dagar av hjärtslag.

Missionsförbundet.

Ett år har nu åter gått, och med Guds hjälp hoppas vi snart få börja vår tidnings 32:dra årgång. Då vi nu anmäla Missionsförbundet för förnyad prenumeration, är det vår önskan, att detta ej må ske såsom ett vanligt tillkännagivande, att tidningen utkommer under nästa år, utan vi önska däri lägga en så kraftig vädjan som möjligt till tidningens vänner och prenumerant-samlare att göra, vad de kunna, för att tidningen under nästkommande år må få så stor spridning som möjligt. Vi äro mycket tacksamma för det bistånd, vi i detta avseende fått röna under det gångna året, men nu är det vår önskan och vårt hopp, att tidningens upplaga om möjligt måtte bli ökad under nästa år. Med förenade krafter bör det icke vara omöjligt.

I förlitande på Guds hjälp och under bön om hans bistånd och ledning få vi härmed, som sagt, anmäla tidningen för nästkommande år. Programmet blir oförändrat. Förutom det huvudsakliga innehållet, som rör sig om Svenska Missionsförbundets verksamhet, kommer tidningen fortfarande att, så långt utrymmet med-giver, lämna meddelanden även om andra missionssällskaps arbete och om missionen

i allmänhet. Tidningen kommer alltså att innehålla:

ledande uppsatser i missionsämnen;
brev från Missionsförbundets missionärer;
meddelanden från Missionsförbundets
Expedition och från styrelsens sam-
manträden;
missionshistoriska uppsatser;
kortare notiser från världsmissionsfältet;
missionsberättelser för barn.

Redovisningar över inslutna gåvomedel införas i särskilda häften, som kvartals-vis medfölja tidningen.

I regel är varje nummer illustrerat.

Priset är oförändrat: 1: 50 vid post-prenumeration och 1: 25 på Expeditionen, då minst 5 ex. rekvireras under en adress.

Den, som samlar prenumeranter och tager tidningen genom posten, erhåller vid insändandet av kvitton på minst 6 prenumeranter 25 öre i provision för varje exemplar. Då tidningen rekvireras på Expeditionen, lämnas vart 11:te ex. gratis.

Till utlandet kostar tidningen kr. 2: 50 pr år.

Kära medarbetare! Låt oss även för nästa år göra vårt allra bästa för att få vår tidning ut i så stor spridning som möjligt. Herren välsigne Eder och oss!

Redaktionen.

Genom missionsstudiet vidgas vår synkrets, så att vi få en öppen blick icke endast för Guds verk i vår närmaste omgivning utan även för de stora och mäktiga gärningar, som Herren utför i hednavärlden. Vi se, huru den stora skara samlas in ur alla folk, släkter och tungomål, som en gång skall stå, frälst och helig, inför tronen och inför Lammet.